

Příloha 2: PRAVIDLA PRÁCE S PŘEDMĚTY KULTURNÍHO DĚDICTVÍ

ZAMĚŘENÍ JEDNOTLIVÝCH SPOLUPRACOVNÍKŮ PŘI PRÁCI S TEXTILEM

- **Evidence a dokumentace** je zásadní doprovodnou položkou celé této činnosti.
- *Historik* je hlavním garantem zařazení předmětu ve sbírce a jeho prezentace veřejnosti.
- **Stav předmětu** zajišťuje *konzervátor – restaurátor* (dále jen konzervátor).
- Činnost konzervátora začíná průzkumem prostředí a následně struktury a stavu předmětu.
- **Do předmětu zasahuje jen konzervátor** (osobní zodpovědnost).
- Ostatní činnosti jsou nezasahové.
- Do „dotýkané“ části (konzervátorským způsobem) spadá manipulace s předmětem, jeho balení, přemisťování, dokumentace a „čtení“ předmětu tj. zjišťování způsobu, jak byl používán, ukládán, upravován, zhotoven, jak je poškozen.
- U originálu, při zjišťování informací a provádění zkoušek, nemůže *textilní technolog* použít způsoby a předpisy používané při výrobě, předmětu nebo je nelze vůbec použít, např.:
 - Střih - páření dílů
 - Vazebná technologie – páření vazby
 - Druh materiálu – požadovat vzorky v neúměrném množství předepisovaném normou
 - Zušlechtění – množství materiálu pro stanovení druhu zušlechtění a způsobu aplikace
 - TPP – zkoušení účinnosti
 - Nové metody – ověřování
- Mimo předmět pak směřuje část práce historika (vedle informací historických, získává také informace konzervátorské, tj. o prostředí původního, či budoucího umístění předmětu).
- *Technolog – přírodovědec* pracuje, bez zásahu do předmětu, jen s **konzervátorem dodanými, vzorky**, které mohou být z originálu odebrány **jen** konzervátorem. U originálu, ve spolupráci s konzervátorem, používá pouze nezasahové, nedestruktivní metody.

Jeho dominantní oblastí je řešení fyzikálně-chemických a biologických problémů, spojených s navržením optimálního prostředí pro předmět, zjištěním stavu materiálu, návrhu vhodného ošetření předmětu odpovídajícím postupem a prostředky, odzkoušenými mimo sbírkové předměty, na zástupných vzorcích, či předmětech.